

te pametno jest imati
sebi okrenut svoj Kam - Kamen,
svoje zavjetarje, vatru -
vlastiti hram, malen,
ali bez praznine i trijumfalnog ulaza -
neka Vavječni Otac -
baštinom - Bosnom baš bosonog
prohoda...

I njih ukresaše u grobno
kamenje,
posljednja naime
želja bogumila,
bile su - ptice...

(Bielefeld, 1975.)

GOVORIM NIJEMA

Matilda Marović

O, kako malo umjem reći
i kako teško nekad izlaze riječi;
i kako nemaš nekad kome teći!
A rijeka tvoja bi
u mora!

I stid me boli,
i boli me čovjek,
i čovjek je najviše što trebam -
a on se ne da...
On se ne da!

I stid me -
kad pogled se mutan
zacrveni žarko, kad suze
upiju crven dodir ruže...

Još više tada sramno glavu oborim,
zbog jedne ruže...
zbog jedne
ruže!